

præsident, Grev Holstein-Ledreborg, har brugt den Vending til en af sine Efterfølgere: De skal ingen Bekymringer og Besværligheder faa af det, for jeg har skrevet under paa alt, hvad man har forelagt mig. Saaledes begyndte denne Repræsentant for Partiet Venstre paa dette Omraade, og saaledes fortsatte Partiets følgende Ministre, der beskæftigede sig med dette Spørgsmaal.

Resultatet blev da, at i hele Forberedelsen af Militærordningens Virkning i Aarene mellem 1909 og 1914 blev alt samlet om det, der interesserede Generalstaben og Generalkommandoen, nemlig Københavns Befæstning. Der foreligger i Oplysningerne fra Militærkommissionen en Række Dokumenter herom. Den højtærede Forsvarsminister vil formodentlig have faaet sin Erindring oprisket ved at gennemlæse disse Dokumenter; han vil i saa Fald have erfaret, at der blev tilvejebragt en Ordning af Sikringsstyrken, en Ordning af Mobiliseringsbestemmelser, Regler for Overførelse fra Jylland-Fyn til Sjælland, Bestemmelser om Rekvisitioner, Bestemmelser om Belejringstilstand og meget andet, alt sammen lagt til Rette ud fra et eneste Synspunkt, nemlig dette, at det drejede sig om straks at samle det hele omkring København.

Men naar man saa spørger: Kunde der da paa dette ene Sted, hvor der skulde være Tale om et effektivt Forsvar, virkelig føres et effektivt Forsvar? Var der noget af alt det, som Befolkningen havde Grund til at tro paa, hvis det fattede Tillid til vore ærede Modstanderes Udtalelser? Ja, saa maa jeg svare dertil, at ved den Ordning, der blev tilvejebragt ved Lovgivningen af 1909, med Hensyn til København skabtes der ingen Mulighed for et virkeligt Forsvar af København. Da vi stod overfor Afgørelsen i August 1914, viste det sig, som det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen allerede har anført her, at de militære Myndigheder maatte komme til os og sige: Der er intet at udrette, kun ganske, ganske kort Tid er man i Stand til at levere et Forsvar for denne By, og Byen kan i denne Tid bombarderes. Til Fæstningen til Lands hørte Anlæg af Armeringsarbejder. Det viste sig, at det tog Maanedes, ja, et Aar, før disse Armeringsarbejder kunde komme i Stand. Det viste sig, at Kystforterne ikke havde det Skyts, der hørte til for at holde den fjendtlige Flaade paa en saadan Afstand, at den ikke kunde bombardere. Det viste sig, at denne Mulighed ikke fandtes. Man kunde lægge sig i Køge Bugt og skyde ind til Raadhuspladsen.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel fortalte i denne Sammenhæng nogle smaa ejendommelige Historier om, hvordan et Skib i Taage kunde sejle ind i Kiel Havn. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem vil tage disse Historier alvorligt og for Alvor vil sammenligne dem med den Tilstand, hvori København befandt sig i 1914. Det, der var Tale om, var ikke, at København kunde blive beskyttet af et enkelt Skib, men om, at den tyske Flaade uanfægtet kunde lægge sig i Køge Bugt, idet dens Kanoner skød saa langt, at de kunde naa Raadhuspladsen derfra, medens Skytset paa Forterne efter Militærordningen af 1909 vilde sende sine Kugler ud i Vandet, et godt Stykke paa Vej til de tyske Skibe, men ikke tilnærmelsesvis ud til dem. Det var de Forhold, der da forelaa.

Kunde der da paa den Baggrund være Tale om det henholdende Forsvar, som ogsaa ligger bagved vore Modstanderes politiske Tankegang paa det militære Omraade, og gør det den Dag i Dag? Enhver, som ser Sandheden i Øjnene, vil erkende, at kun Dage vilde det have været, og var der i de Dage et Menneske her i Landet, der troede paa den snarlige Hjælp fra Vestmagterne? Nej, alle vidste i de Dage, at hvis de tyske Tropper rykkede ind i Jylland og en tysk Flaade havde beskyttet København, vilde de franske Soldater have fortsat Kampen, hvor de fortsatte den, og de engelske Skibe vilde være blevet, hvor de var, og vilde intet Forsøg have gjort paa at løse den under de daværende Magtforhold haabløse Opgave at komme Danmark til Hjælp overfor Angreb.

Hvorledes det vilde være gaaet ved Krigens Slutning, er et helt andet Spørgsmaal. Man henviser tidt og ofte til, hvordan Forholdene er blevet for Belgien, som fik Oprejsning, da Krigen sluttede, fordi den Part, den var kommet sammen med, sejrede. Men atter i den Henseende er Vilkaarene vidt forskellige for Danmark og Belgien. Som Tilstanden er nu, kan Belgien gaa ind i et fransk Forbund, en fransk-engelsk Entente, og det ligger som en Nabostat til Frankrig, der kan dele Frankrigs Skæbne. Men Danmark kan ikke i nogen Stilling gaa ind i et Forbund med Vestmagterne, fordi Danmark, hvorledes det end udvikler sig, bliver ved at ligge langt fra Vestmagterne og nær ved Tyskland og Tysklands direkte Magtomraade, naar Tyskland overhovedet besidder nogen militær Magt. Og naar Tyskland ikke besidder dette, er Spørgsmaalet uden nogen som helst praktisk Betydning.